

absurd at påstå, at vores begrundelse var fuldstændig anderledes.

Når dertil kommer, at man kan se sort på hvidt i beslutningsforslaget, at det var masseødelæggelsesvåben, der var hovedbegrundelsen, så er der vel grund til at spørge: Når det så viser sig, at den begrundelse er forkert, at den ikke holder stik, er der så ikke grundlag for, at man sætter sig ned og spørger sig selv, om det var rigtig, det vi gjorde, og om det ikke burde undersøges?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jamen hvis det nu var sådan, at den danske regering og dermed Folketinget i sidste ende havde truffet sin beslutning på basis af forkerte oplysninger fra danske efterretningstjenester, jamen så kunne jeg forstå hr. Holger K. Nielsens krav, så var der jo noget at undersøge.

Men det er der ikke tale om. Den danske regering og Folketingets flertal har truffet sin beslutning på basis af fuldstændig åbne kilder. Alt har været åbent tilgængeligt. Der er tale om en politisk afgørelse – ikke juridisk, men politisk: Den vurdering, at når en militær diktator gang på gang tilsidesætter det, FN's Sikkerhedsråd har besluttet, så må man på et eller andet tidspunkt sætte foden ned og sige, at nu er det nok, nu må det have en konsekvens, for ellers sender man et meget farligt signal til verdens terrorister og tyranner.

Det var den politiske beslutning, et flertal i Folketinget traf. Der er ikke noget at undersøge, for det er politik, og det er baseret på fuldstændig åbne kilder. Der er ikke noget skjult.

Holger K. Nielsen (SF):

Ja, selvfølgelig er det politik. Hvem har sagt noget andet end det. Men der er jo tale om, at man har truffet en politisk beslutning på et fejlagtigt grundlag. Det er jo det, der er hovedsagen i det her.

Så siger statsministeren, at der ikke er oplysninger fra danske efterretningskilder. Det er notorisk forkert. Det er også løgn. Der var danske efterretningsoplysninger. Det har vi fået at vide i nogle af de spørgsmål, vi har stillet. Selvfølgelig var der det. Et land går da ikke i krig, uden at det har oplysninger fra sit eget efterretningsvæsen. Hvad skal vi da ellers med efterretningsvæsenet, hvis det ikke giver oplysninger? Naturligvis var der det.

Derfor bliver statsministeren nødt til at tage det her alvorligt, på samme måde som George

W. Bush har måttet tage det alvorligt. Han har dog været så meget mandfolk, at han har sagt: O.k., der er rejst tvivl om det her; vi må have det undersøgt. Så meget mandfolk er den danske statsminister ikke. Han fortsætter med halve forklaringer, talen udenom og direkte forkerte oplysninger. Det kan vi simpelt hen ikke have fra en statsministers side.

Kl. 13.30

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg må slå fast, at begrundelsen for dansk deltagelse i krigen mod Saddam Hussein altså var, at Saddam Hussein havde nægtet at samarbejde med FN's Sikkerhedsråd og gjort det i 12 år og ikke udnyttet den sidste chance for at samarbejde med FN's Sikkerhedsråd. Han havde ikkeillet redegøre for, hvad han havde gjort ved de masseødelæggelsesvåben, som alle vidste han havde haft. Vi ved det, fordi han havde brugt dem, men han ville ikke redegøre for, hvad der var blevet af dem.

Det var vel også derfor, hr. Holger K. Nielsen her i Folketingssalen sagde, at Saddam Hussein har masseødelæggelsesvåben. Det var vel, fordi hr. Holger K. Nielsen ligesom alle andre måtte have den opfattelse, at når Saddam Hussein havde haft dem, havde brugt dem og ikke ville samarbejde med FN om at fortælle, hvor de var blevet af, så måtte han stadig væk have dem. Det var vel derfor, hr. Holger K. Nielsen også sagde, at Saddam Hussein havde masseødelæggelsesvåben.

Men lad mig så gentage, at uanset at hr. Holger K. Nielsen var af den opfattelse, at Saddam Hussein havde masseødelæggelsesvåben, så var det ikke det, der var vores begrundelse for at gå med i krigen. Det var, at Saddam Hussein ikke ville samarbejde med FN's Sikkerhedsråd, og det vidste alle. Man behøver ikke efterretningsoplysninger for at træffe den beslutning.

Holger K. Nielsen (SF):

Nu har vi efterhånden hørt den her grammatikplade ti gange, og den kører i den samme rille hele tiden. Det er tydeligvis noget, som statsministeren har lært udenad, men det bliver det altså ikke mere rigtigt af. Man går da ikke i krig, fordi en eller anden diktator eller et statsoverhoved ikke vil samarbejde.

Der er mange eksempler på manglende samarbejdsvilje. Tag f.eks. den israelske statsminister, som gang på gang overtræder FN's Sikkerhedsråds resolutioner, men hvor man da ikke